

Nena Smiljanić-Durlević

ON

korporativni cvrčci danas su off. tišina pada kao šiške preko očiju bankarskog poslepodneva. ti i ja potpisujemo punomoćja sa logom oglodalih kostiju. ti si moje treće iskustvo i moj svežanj šuški i baršunasti baron neke druge epohe u kojoj deca čupaju latice kamilici. šaljem im

elektronske poljupce i teme za seminarske radove. postoji li to. ili je gužvano kao ovaj tejp o koji se zaplićem.

u pet i petnaest izlazim na kraj sa svim što je more izbacilo mastiljavoju jawa stvarnosti. želim da sagradim kran koji će da te digne duboko u mene.

SRŽ

skleroza rukopisa ne menja hemijski sastav srži. držala sam te rukama punim trojstva. svete neispaljene petarde i vatrometi tvog srca! maleni trzaji kojima težiš nazad ka utobi. mojoj ili zemljinoj. i srce olovke puca kad piše tvoje ime. nenad

nenadani. sa portiklom od sunca što zabljesne i zaslepi one koji prate tužnu povorku od dvoje. zavese drugačije padaju, oči menjaju boju u polusutonu, u sobi za molitvu, gde vragovi

igraju kolo u mojim nepeglanim rukopisima. i skidaju omamljenoj flastere i zavoje da oboje plahte i zore. i da more bude crveno i da leto postane preterano apolitično. a kaos i ose dosade da opsedaju

predsednicu ovog našeg trulog tela, koje se jedva sastaje.